

ΡΟΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ετηκόσια πέντε,
τά μουτούμε κι' έν κουνεϊνται.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Τράγματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δκ τώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέ κά φράγκα κα' σ' τ'ό χέρι.

Είς γνάθιν φέρομεν παντός εύρούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν όματα «Ρωμνού» άνελλιπή
μέ την άνόλογον τιμήν κι' όπισος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Όγδόν του Γενναρη,
πών οι καλικαντζάροι.

Τέσσερα κι' εβδομηντα κι' όκτακόσα,
για μπάλους Άνακτόρων τό' ή γλώσσα.

Ό Χωρός των Άνακτόρων
έκ πολλών και διαφόρων.

Έμπρος του παρεμύριζε τό πλήθος,
τρογύρω του πέτοσαν περιστερία,
κι' έπάνω στό κοιλίον του τό στήθος
δόν γουτίνας έλαμπαν άντέρια.

Φ.— Ήσών και σ' στήν αιδουσαν του μπάλου την πλατείαν ;

Π.— Όχι...

Φ.— Γιατί ;

Π.— Μή μ' έραπής, έχθαιρα τόν χορόν.

Φ.— Καί μόνον μόνον δι' αυτήν την έλαφρά αιτία
άρηκες ένα στρόβιλον τσούτου ζωηρόν ;

Π.— Τόν Καμπανιτην άρρησα, της έπισούνης θερέμμα,
δέν με φιλογίζει σημερα Λορέντας κατόν βέμμα,
κι' ετραγουστουμαι μοναχά με σούπαν και βρασιάν...

δέν εμ' ένεινος ποθέρες, ό κύριος Γαυτών.

Φ.— Ό κόρος μόνον γνώρισμα της έπισούνης είναι.

Π.— Μα σ' δέν ήσουν 'στών χορόν ;

Φ.— 'Ημουν, Βιλλαρουτίνα.

Σ' δε όμως έουβάζετο και τόσα κεραμήδα
έναι' ή κόρη του Βορρά, τό χόνι δηλαδή,
και στό Παλάτι πήγαιναν λογής λογής σούλλα,
πού κάθε νέος Πίνδαρος τό γαγκουλαδεί.

Κόσμος διασκέδισαν και κόσμος διολύσαν,
κι' έγάδ ο πλήθος βροθήμα πινός χορευτικοό,
κι' ό Βασιλεύς, βρά Περικλή, τό κόρος; συμβούλζων,
παρουσιάσθη Στρατηγός του Πυροβολικοό.

Κι' ό Θεοδώρης, γαρη Κορδομυτίνα,
πού πάθος και κανυμός δέν τόν έγέρας,
την λεγούη του Ράιμμπορ νταρτίνα
'στό μπρετόου του βασιλιάς μπρός μου πέρας.

Τόν 'θαύμασαν κι' ένειν'όι πού νεάζουν,
άδανάτα του γέρον μας τά κλήη...
Κορδόναρος οι φίλοι του φωνάζουν,
Κορδόναρος κι' ή Ράιμμπορ του λέυ.

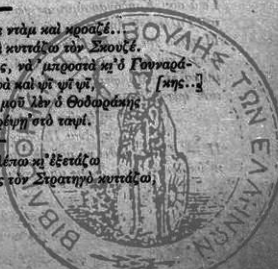
Απόός ό σαντός μας ό γλυκός
και Κάισαρος και Πρέσβεις έρλιωσες,
και τόν συνδυασμόν της' Ασιατικής
μέ Ράλλη και Λαγαρούμη τόν 'ταλείωσες,
κι' ήλθε και σ' τον χορό του Παλατιού
νά φίληη μέ την φίλογα του ματιού.

Τότε στρέφω, Περικλέου, κι' άπ' έδω κι' έναι τό μάι,
μα δέν βλέπω τόν Κορφατί.

Ψάχνω και για τόν Ζαήμε μες 'στών χοροτών τό σήμερ,
μα δέν είναι μή' ένεινος.

Περνοδίνου ή καθύλλες, όστε ντάμ και κροαί...
ψάχνω και για τόν Ρωμάνο, μα κινεφό τον Σκουέ.
Νά' στό πλάι του κι' οι Πέρσες, νά' μπροστά κι' ό Γουναρά-
τί κηλίμαστα, τί γέλια, τί κροαί και νι νι νι...
ψάχνω και για τόν Δεβίδη, μα μου λέν ό Θεοδωράκης
πός ένεινος θά τόν κνήη νά χορηγή στό ταφι.

Άνερευθό με προσόχην και βλέπω κι' ένείδω
κι' άπό τούς πρόην 'Υπουργός του Στρατιού κινάει

μὰ κι' ὁ Καλογερόπουλος μέγα ἴση σάλα μπήκε
μὲ τὸ μορφο κορίτσι του, ποῦ φέτος πρωτοβγήκε.

Καὶ τότε μνημονεύσαμεν καὶ πάνταν καὶ πασῶν.

- Π. — Ἐίδες τὴν Γάμα Καλλιγὰ μὲ φόρεμ' Ἀλανόν ;
- Φ. — Χοροὺς τραγῳδία πάντοτε μὲς σὺν Ῥωμῶν τὸν τόπον...
περὶ αὐτοὺς συνθησαίμοι χροματῶν καὶ προσώπων.
- Φ. — Ὁραβ' ἔμπρός μου γενεαίε, πλείτας γυμνασίαι καὶ μπάδαται,
κι' ἐν πρώτοις κίττα μὲ τὰ ροῦ τὴν Ἀσπασίτσα ἄπο τὴν Πάλι ;
- Π. — Ἐίδες τὴν Ἀντοινιάδου, ποῦνα μὲσ' ἀπὸ τὴν Πάλι ;
- Φ. — Διγερεῖ σὰν κυκλαρίσι, ροῦ φορεῖ, τὴν ἔξωτον δίσι.
- Π. — Ἐίδες καὶ τῆς Μαζαράκη ;

Τι κοπέλας ἀγῶος κάρτα,

εἶδα καὶ τὴν Ὀνορίνα τὴν Σιεφάνου μὲ γαλιζία.
Κι' ἔβανε διαβολοκρότου κι' ἔμπαζε κι' ἐκεῖν' ἡ πόρτα,
διαν βλέπω, Περικίετο, καὶ τῆς τρεῖς τῆς Ἀλλυπόρτα,
τὴν κυρτὰν ὀθλοῦσι, ποῦ ἄροστος ροῦ φουστάνι,
τὴν Φανῆ τὴν δεσποινίδα, τὸ πρωτόβγαλιο φυντάνι,
τὴν ἀνεμῖαν τῆς πρώτης, ποδὶε μὲσ' ἀπ' τὴ Ρωσσία,
κι' ἔχει καὶ παριουσία,
καὶ τὴν Τζὸν τὴν Ἀλλυπόρτα, ποῦνα κὴρη Λαδικοῦ,
κι' ἄκουσα καὶ μερικὰ
τοῦ καιροῦ μας Λαδικὰ,
ποῦ τῆς ντουαλέταις κέρνον ἐνὸς κι' ἄλλου θηλυκοῦ.

- ' Ἀλλ' εἶδα κι' ἔβαν κόμματο καὶ κίττα τοῦ διαβόλου.
- Π. — Ἀλλ' ἔβαν κι' ὁ συνθησαίμοι πὼς ἔτελεισαν τὸ Βαίλου ;
- Φ. — Τὶ φορέματα κι' ἔβεντα, τί μεταξὺν κι' ἀλλάζιαι !...
εἶδα καὶ τὴν δεσποινίδα Πανατζιὸν μὲ γαλιζία,
καὶ τὴν ἄλλην Πανατζιὸν, τὴν ματὰν Καλβοκορήση,
μὲ λευκὰ καὶ μαυρο ποῦλι...
Π. — Τέτοιο χεῶμα πὼς μ' ἄροσι.
- Φ. — Τὶ πανιερμεμένας ἔβλεπα, τί τύγγους δεσποινίδες.
- Π. — Ἀμμε τὸν Μιχαλόπουλον τὸν μῆμο δὲν τὸν εἶδες ;
- Φ. — Εἶδα τὸν Δοῖρο, κουρελιῆ,
ὁ μὲ μὰ παρὰ ζην σκολῆ,
σὸν Νάναρχος, σὸν Πρόδενοσι, σὸν μὴ ἔγωδ' δὲν ἔξωο,
κι' ἡ Ράμμπορο γὰ ἄταρο ἡ μιλῶσις μὲ τὸν γέρο.

- Π. — Ἐίδες τὴν Ἀντιστοπούλου, τοῦ σπαθάτου ὀθλοῦσι ;
- Φ. — Πρώτου φορεῖ μὲ μαυρο κι' εἶναι μίαν νῆμα πρώτη,
καὶ τὴν κὴρη τῆς κητιῦ, τὴν ἀρὰ πρὸ βλαίε κι' ἀπὸ
μὲ χορσίσε ἀλλὰ Κλεῶ καὶ μὲ ῥόδο σὺν' αὐτῆ.

- Π. — Ἐίδες τὴν Πουτῆ Τετάρου, τὴν κίττα τοῦ γαλιῶ ;
- Φ. — Εἶδα τὴν Πάτῃ Τετάρου τὴν κοκκίνο μαιλοῦ,
κι' ἡ πόρτα, Περικίετο, δὲν ἔβανε νὰ μπάζη
διαν ἔβρωτοβγήκε κι' ἡ δεσποινὶς Τριμιάη,
μὰ νὰ μπερῶτα κι' ἡ Σιερόπουλου, κοπέλα στρουμπουλιῆ,
κι' ἡ ἀρὰ τοῦ Μι τῆς Ράλι, καὶ κίττα ποῦλι.

Γεῖά σου, Κορδοθαροῦμπαρε, γεῖά σου, Κορδομονάνα...
τοῦ Πάλλι τοῦ Ἀμπεροῦμπαρε ἀντίμουσα τὴν ἄννα.
Μπερῶρο γὰ τὴν Κορδοθαροῦ καὶ γὰ τὸς ἄλλους ποῦσι...
βλέπω καὶ τὴν Ἐρηνίκοσι τοῦ Δεμπεροῦ τὸ κορίτσι,
μὰ καὶ τὴν Μομπεροῦμπαρε τὴν κίττα ποῦλι κυρία,
ποῦ φέτος βγήκε, σποδὶ χορδὸν τὴν κίττα φασαρία,
κι' ἔβαν ροῦ ἔξωο,
κι' εἶναι Παράσου κὴρη.

- Π. — Ἐσκολοῦσε νὰ ποῖ ἄς γὰ μάλους, ἀιτήριε,
κι' ὄμοιονη ποδὸς ἄλλοις παρὰ σου, Κύριε.

Φ. — Ἀμμ' τὴν Ἀδύες, Περικίετο !... τὸνομά της εἶναι Νένη,
κι' ἤξωδὸν τῆς Ἀλκίης ὀρασιπύρινα νὰ γένη.
Ἀμμ' ἡ Μπαμπη, ποῦν Λαβίδη,
τί σὸν λέει, βρε κασιόδη ;
Σὰν τὴν εἶδα Μαιμακτανοῦ
εἶτα : φέρετε τὰ σκεῦη.
Ἀμμ' ἐκεῖν' ἡ Πετριζία, κὴρη Βάμβα ; κίττα χάρι...
πὼς τῆς πάνε τὰ λευκὰ μὲ τὸ κροσὸν Ἰανόρι.
Ἀμμ' ἐκεῖν' τοῦ Κοκκίη, ποῦ ἄροστος φουστὰ...
Π. — Πὼς μ' ἄροστος νὰ φασίνα...

Φ. — Σέρφεω ἴγιο κι' ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ κηλάρου τὴν Τρικοπή, ποῦνα κὴρη τοῦ Κορδέλλα.
Π. — Πάλιν ἄροστος μπερῶ νὰ μοῦ στρώσης, παπαρδέλλα.
Φ. — Κάθε χρόνο, Περικίετο, σοῦ τὸ κἄνω τακτικά.
Ἀμμ' ἐκεῖν' ἡ Ζερβονδάνη τοῦ Νεντιῆ μὲ τὰ λευκὰ ;
Ἀμμ' ἐκεῖν' ἡ Γρῶτα Ράλλη,
κὴρη τοῦ Μαυρομυγιάη ;
Σκοῦτε ζήτα τοῦ καινοῦρου τῆς Κορδοῦσι Ἰπυογυεῶν,
κι' ἔλα κίτταζε ἴγρια καὶ τὴν Παπαγαροῦλου...
ὁδὸς τί φόρεμα φορεῖ... φρεῖ τὸ λέγοντι ἐκεῖνέ,
κι' ἦτανε κι' ἀλλὰ Κλεῶ κενιαμένη, βρε χαῖ εἰ.

Τὶ σταθφόροι γίριζαν σὺν μπιλόου τὰ σαλόγια,
ποῦ πρὶν τῆς ὄρας ἔβαν νὰ γαλιόνα,
μὰ καὶ πολλοὶ, βρε Περικίη, δὲν ἤλθαν εἰς τὸν μπιλόου,
γίαι δὲν προβιβασθῆσαν κι' ἔβαν καὺμὸ μεγάλο,
κι' ἴσως καὶ δεύτερος χορὸς τοῦ Παλατιοῦ νὰ γίνη
διαν ἔλεφ Βασιλιῆ προβιβασθῶν κι' εἰκοῖσι.

Ὅμοι δὲν ἤλθαν σὸ χορὸ καὶ γαλιόνας ἄλλοι,
γίαι θαρροῦ πὼς πρὸσταγῆ βγήκει γ' ἀποῦσι μεγάλη
πὼς ὄμοις ἐτῆν, Περικίη, συνῶδουσε κυρία
κι' ἔβ' ὀμῆ του συγγεῆ,
ὄμῆρωγε κἄτω σ' τὴ Σιτηνῆ,
ποῦ τρέμει περισσοτέρου παρὰ σ' τὴν Μαντζουρία,
κι' ὄμοις παντῆμων πῆγανε σ' εἰκοῖσι νὰ σουαίρη
βεβαίως δὲν δὲ πρὸφθαινε προβιβασμὸ νὰ πάρη!

Κι' ἦτο σκληρὸν νὰ γόριζαν ἀπὸ τὰ θηλυκὰ
μῆσα σ' τὴν ὄρα τοῦ Σουπέ,
καὶ τότε, φλε σκευραῖε,
νὰ παῦσον τὰ τοικίματα τοῦ κὴρη τὰ γλυκὰ.
Βασιλικὴ διαταγῆ καὶ τὰ σουλγὰ δεμῆνα,
κι' ἔφετος ὁ Βασιλόλοισι δὲν ἔβρωσε κενάνα.

Ἦτον ἐκεῖ κι' ὁ Τσερμπαντόφ, σπουδαῖος Ἰσοποδάρος,
μὰ κι' ἔβαν Ὀγγρος γόριε, περιφρημος Μαγαράρος,
μὲ κἄτι κίττα ἀντιεῖα καὶ μὲ γουαριαῖ,
ποῦ τὸβλεπε καλὰ καλὰ τὸ κἄθε θηλυκὸ.
Π. — Ἐίδες καὶ τὴν Ρεκάσινα καὶ τὴν λευκὴν Δορδέστη ;
Φ. — Μὲ κίττανα, βρε Περικίη, κι' ἡ Λεσίνα παρῶσι.
Π. — Ἐίδες τὴν Ἀριστάρχη, μεγάλη Πιγμηπέσσα ;
Φ. — Τὴν εἶδα, Περικίετο μοῦ, οἱ Πιγμηπέσσαις μῆσα.
Κορδῶλα κατακίμνα φοροῦσι σὸ κεφάλι
καὶ δαμμαντόπετρας πολλὰς, ποῦχον περίσση κἄλλη.
Ἐν μῆσο δὲ περιφανοῦσι Πιγμηπέσσαις ὄμοιου
νὰ κι' ἡ μαμῆ τῆς ἔτραν
μ' ἔνα φουστάνι βουαίσι
κι' ἀπάνω σὸ κεφάλι τῆς περὶ στρουθοκαμήλου.

Εἶδα καὶ τῆς ἀρὰ τῆς Μάγκου, λιγεραῖς καὶ πρώτα ὀμῆγια,
εἶδα καὶ τὴν Βαφειδάκη τὴν Λεῖλ, βρε νοουτομῶγια.

Παρόδραμον ἔβραε σπάνιον μαργαριτῶν,
ποῦ βαβαίος θά νοστήη χιμαρόνιαις ἐκατόν.
Εἶδα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν κυρία ΝίΚαστῆ,
πνυαί ντάμα χωριστή.

Εἶδα ἕνους, εἶδα ντόπους, σοβαροῦς, πολὺ ποζέ. . .
Π. — Εἶδες καὶ τὴν Ἰσαβέλλα τοῦ Μίνιστρον τοῦ Σκουζέ ;

Φ. — Μὴ πὼν Βασιλῆ τὴν βίλλου δὲ χορῶν, καὶ φορεῖ
ντουαλέτα καναρί.
Γερά σου, γέρο-Θωδορῆ,
μὴ μᾶς κἀνήν τὸν βαρῶ.

Φ. — Σὺ δὲ χροουχοῖο τοῦτο καὶ ὁ αὐτὸ τὸ περιβόλι
κ' ἡ Πριγκίπισσα Σοφία περισοῦς ἐπεγγεβόλαι.
Πι περιάνητα, κούρελλῆ, τί περιδεραιον πληθός,
ἀκολλεζὴ γὰ τὸν λαμό, τί κολλεζὴ γὰ τὸ στήθος.

Ἄνομια κ' ἐγὼ πὼς ἦμον μέσα στὸν Ντομά-Μπαζέ,
μὰ κ' ὁ πλοῦτος τῆς Ἑλένης ἴδιος λάμπει κ' ἐφοροῦντες,
κ' ὁ κουνιμάρος Πεσματῆ ὄγλου εἶχε δυνατὸ σουτῆ
κ' ἡ κυρία Πεσματῆ ὄγλου μ' ἀσηή ντουαλέτα πρώτης.

Ὄχι ἦτον ραδιότοπος εἰς τὸν χορὸν παρῆσθῃ
κ' ὁ Πριγκηπ δὲ Γεώργιος, ὁ τὸν Κορῆν τὸ τίσιτι.
Πισίτης ἐπιτοῦσαν κ' ἀπὸ τὰ δαδὸ τοῦ μάτρα
κ' ἰδίαιλεγε γὰ τὸν χορὸ τὰ πὼ καλὰ κομμάτια,
κ' ἦτον ἀλήθεια τοῦ χοροῦ τὸ σφοδρὸς κ' ἡ ψυχῆ,
πλὴν εὐτυχῶς δὲν πάτηος ναντα δυστυχῆ.

Κυτῶ καὶ τὸν ἔπασσιπτή, τὸν Κίμωνα Δεμπίου,
κ' αὐτὸς χοροῦς διέτρεχε τὸ μάλου τὸ παρῆσο,
ἀλλὰ ναμμὰ δὲν ἔτυχε φαρῶδὲ πλασιὰ νὰ πῶσθ,
μήτε ναμμὰς ἀστρογάλο δὲν ἔλαμνε κα' φέτο.

Πι κοκαλένια πλάσματα κλαράκια τοῦ Πλάσιου,
κ' ἔμπρός μου μάλα γελασθῆν κυτῶ τὴν Ἀργελάτου,
τὴν Μόσσο καὶ τὴν Πιργιγιον καὶ τὴν Φωστήροπούλου,
κ' ἐκάνην τὸν Φωκίαντος τοῦ Σκελλαροπούλου
εἰν πεταλοῦδα κἀσασπη, κ' ἄλλας πολλὰς εἰς' πούλου.

Ἐν τούτοις μ' ἄρασε πολὺ κ' ἡ κόρη τοῦ Μαρίνου
αἰν ἄραμα τὸ κῆνον,
μὰ κ' ἡ τοῦ Παύλου τοῦ Σκουζέ λευκὰ μὲ μαργαρίτας,
κ' εἶδα καὶ μὰ, ποῦ νόμιμες πὼς εἶχε δύο μόνιας.

Ποῦ νῆβλετες, βρῆ Περιολῆ, τὰ εὐδὲ καὶ τὰ λευκὰ,
ποῦ νῆβλετες τὴν Ἀγάπη, τὴν κόρη τοῦ Μανιά,
ποῦ καὶ τῆς δαδὲ τῆς Βούρκενας, τὴν Μαίρη, τὴν Καίτια,
καὶ τὴν Μανουραγιάνη, τὴν δέσποινα τῆς Ἀνα,
ποῦ νῆβλετες τὴν Μάνου με κίρνα, μονιμοῦρη,
ποῦ κῆν νὰ γίη τὸ Σουτὲ μᾶς ἔτινος κομπουρι.
Κι' ὁ Κυριακούλης ἦταν μὲ φρέσκο μὲ στή σάλα
κ' ἐγὼ θαρροῦσα μὲ στολὴ πὼς θ' ἄλθῃ καὶ μὲ πᾶλα.

Ποῦ κ' ἄλλας νῆβλετες πολλὰς, ποῦ γόρευαν τοῦ κῆνον
μὲς' στὸ καρὲ τοῦ Βασιλῆ νὰ δεικνῶν τόσα κἀλλῃ,
ποῦ νῆβλετες μὲ καναρί τὴν Τριταρῆφουλου
καὶ μὲ καμῆλας κόκκινας σὲ στήθος καὶ κεφάλι.
Καί, μὰ Μυλλιαῖν φάνη, πολὺ ἀπορῆσθ, κ' ἔτυχε
κ' ἦταν σὰν τραπέζιλλο κ' ὁ Πριανταζοῦλος
ποῦ δυνατὸ συνδουασμὸ στήν Τριταρῆφουλου.
Π. — Μὴ τούτοις πὼς συνδουασμοῦς καὶ ψυχῆ κῆρνα.
Φ. — Ποῦ νῆβλετες καὶ τὴν Κομῆ, κ' ἡ Βασιλῆ τοῦ Μονιμου,
ποῦ καὶ τῆς δαδὲ Μαρκιάνητας, διαβότηρον μου κουλουῖν,

τὴν Καυίλλα, τὴν Ριχῆ, μὲ τὰ μελένια χεῖλη,
ποῦ καὶ τὴν κόρη νῆβλετες τοῦ Νάξου τοῦ Βασιλῆ,
ποῦ καὶ τὴν Ἄμπερ Κρόμπε νὰ κῆταζες ἐκεῖ,
ποῦ ὅλος κληρονομῆος λεπτὰ μὲ τὸ σακί.

Π. — Τὸς ὁ κόσμος, Φασουλῆ, κ' ἂν τὴν γὰ νὰ πεθᾶ νῆ
κατῆνος κληρονομῆος του ποδὲ δὲν θὰ μὲ κἀνή.
Φ. — Ποῦ νῆβλετες καὶ τοῦ Μπασῶ τὴν κόρη τὴν Ρενέ,
τὴν Σακορεφου τοῦ γιαιορὸ μὲ τῆσρα, κουνεῖε.

Ποῦ νῆβλετες, βρῆ Περιολῆ,
ὄστις ἄλλαις ἐκεῖ πέρα
κ' ἔσεινη τὴν Ἐμπειροκλή,
ποῦγει παπῆ πατέρα.

Π. — Παππαδοπούλα τοῦ παπῆ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

Μοῦ νῆβλετες καὶ μὰ τοιμλιού,
καὶ τὴν Τσαπάλου μὲ τὰ μπλού,
τὴν Γρίβα τὴν Πολίτισσα, καὶ τὴν κυρία Γούση,
καὶ μὲ στολὴ Προξενική τὸν Γεώργιο τὸν Μανούση.

Π. — Σαμάτα ἄλγο, Φασουλῆ, κ' ὁ κὼς μου κάνει στάσιμο.
Φ. — Ποῦ καὶ τὸν Νώντα νῆβλετες μὲ λαμπερὸ παράσημο.
Ποῦ νῆβλετες τὴν Ρυγαβῆ, τὴν σοβαρῶν Ἀγγίλια,
ποῦχε κ' αὐτὴ παράσημο . . .

Π. — Κρίμα ποῦ δὲν τὴν εἶδα.
Ποῦ καὶ τὴν Ἐμπειροκίνα νὰ κῆταζες τὴν Κάτη
μὲ τὴν φαρῶν τὴν κόμην τῆς, ἂν κ' εἶναι γεωτάτη.
Ποῦ νῆβλετες καὶ τὸν Ριφᾶτ ἄλλογον νατηρή,
καὶ τὴν Δουλιό νῆβλετες, τὸ τίσιτι τὴν Φουρή,
νὰ θάναμαζες τὴν γλῶσσα τῆς, τὴν γλῶσσ, τὸν ἄρα τῆς,
μὲ τραπέζιλλο εὐδὲ τὲ παρῆσθ κ' ἡ μητέρα τῆς.

Π. — Μὰ καὶ τῆς δαδὲ τῆς Τσουκαλά τῆς εἰδες ;
Φ. — Ναι, τῆς εἶδα,
τὴν μὲν τοῦ ῥέκτου δικαστοῦ, τὴν δὲ τοῦ Πελοπίδα,
ποῦ λιγεῖος τὰ μάλιστα καὶ πλήθος εὐνοροφίας
μὲ τὴν δασοκῆλᾶ ἔχουε τὸν ἔτινος τῆς Σοφίος.
Τὴν σέζυγον τοῦ Ναυτικοῦ τὴν δωμάτου Ἐνη
κ' ἡ νερόνηρον τοῦ δικαστοῦ τὸ μάλου φέτος γρῆναίε.

Π. — Μὰ ποῦ τῆς ἔξρες, Φασουλῆ. . . γκῆροῖτα πὼρ ἂ ἄβλιζο.
Φ. — Καμμὰ δὲν εἶναι, Περιολῆ, ποῦ νὰ μὴν τὴν γνωρίζω.
Κι' ἡ πῶτα δὸς του κ' ἔμπαζες κ' ἐπάγουν ναθεῖς,
μὲ ποῦ νὰ ζεσταθῆς,
κ' ἐγὼ μὲ τὴν βελάδα μου σὲ μὰ γωνῆ μὰ εὔτηχε
κ' ἀπὸ τὸ κρῶ τῆς ἄνε τὰ δόντηα μου τὰ φέτωμα.

Π. — Μόνος ὁ γέρο-Θωδορῆς δὲν τὸ ψηφῆ τοῦ κρῶ
καὶ φαίνεται ὀθλοῦ.
Φ. — Ἀδύτος καὶ ψῆγος δὲν ψηφῆ, βρῆ Περιολῆ, διτλάσιον,
γὰτ φορεῖ γὰ ζεστασῆ στὸ στήθος του τὸ λῆσον
μὰ γουῖνα μ' αἰγοῦμαρο—ψυχῆ μου' στὰ Πατήσια !—
ποῦ δαροῦ τὸ τὴν ἔσταιαν μὲς' ἀπὸ τὰ Πατήσια.
Γὰ τούτ' ὁ Καρκεῖνος μᾶς κάνει τὸν γρηοῖνῆνα
κ' ἂν βλεῖτες ἐπὶ τὸ μηδὲν πέτετε βαδμονῶς καὶ δέμα.

Π. — Σὰ πῶσα τὸν ἐπίσασμα τὸν γέρο-Κορδοῖνῆ,
Φ. — Ποῦ νῆβλετες, ἀστρογάτιον τὴν κόρη Ἐθνεγίδη,
ποῦ νῆβλετες, ποῦ νῆβλετες, κ' ἐν μῶνον τῶνον κῆνον
βλέτω καὶ τὸν Ἐθνεγίνο τὸν Ζαλοκῆσῆ μῆκος μου . . .

Π. — Ἄν καὶ τὴν Μάνου κῆταζες ἀπὸ τὸν κῆνον
κ' ἔλετες τὴν Μπερμῆ. Νε' ἄρα, θὰ κῆταζες τὰ σάβια σου.
Ἐστερε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸν κῆνον . . .

Π. — Ἐκ τοῦ χοροῦ δὲν ἔλαμνε κ' ἡ κόρη τῆς
ἦταν κῆμα κ' ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο
νὰ δῆς καὶ μὲν Ἀρμένισσα μὲ τὰ μάλια παρῆμα,
μὰ παπαροῦντᾶ σέπλες ἄστρογεῖο ἄσπῆ τῆς,

Ἄν καὶ τὴν Μάνου κῆταζες ἀπὸ τὸν κῆνον
κ' ἔλετες τὴν Μπερμῆ. Νε' ἄρα, θὰ κῆταζες τὰ σάβια σου.
Ἐστερε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸν κῆνον . . .
Ἐκ τοῦ χοροῦ δὲν ἔλαμνε κ' ἡ κόρη τῆς
ἦταν κῆμα κ' ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο
νὰ δῆς καὶ μὲν Ἀρμένισσα μὲ τὰ μάλια παρῆμα,
μὰ παπαροῦντᾶ σέπλες ἄστρογεῖο ἄσπῆ τῆς,

γλώσσα καμμά, βρέ Περικλή, δὲν ἴπαι γεωστή της,
φοροδὸς κατακόκκινα κ' ἰσοκράτει γλυκίδες,
κ' ἔλγε σ'ὰ δόο της ταῖμα καὶ χρυσοῦς χαλκίδες,
καὶ μιτιμιλιόμα κ' ἀπὸ μ' ἀπὸ καὶ πῶο της ποικίλα,
ποῦ νόμιζες, παρόι ν' ὀνέο, πῶς ἴταν ἡ γραμῆλα.
Θάμα μ' ἔγα στον χορὸν
κ' ἰδῶν κ' ἀκούοι τρωμερόν.

"Ακούοι τρωμερὸς καὶ κρότους ἀπυρουνάτων ἰγερωῶν
κ' ὁ κομφορὸς ὁ Χατζεάντοης ἐπιθυνοῦν τὸν χορὸν,
διεξήχηθ' ὁ ἐπιτελής
ἀπὸ τοῦς Ἐπιτελεῖς,

κ' ἔργον τὸν Ἐπιτελῶν μας πρῶτο πρῶτο καὶ μεγάλο
ἦτο πῶς νὰ βγάλουν πέρα τὸν Βασιλικὸ τὸν μπῆλο.

Βλέπω Μιτζιαν, Μπαρρενοῦ, καὶ τὴν Σίμου τὴν Μπαλάνου,
νάσο κ' ἕνας σὰν Ὀθλιάνος,
κ' ὁ γιατροῦς ὁ Γερουλάνος
χόρευε 'σὸ κοινητὸν ὅλο μετ' ἡν Γερουλάνου.

"Ἦλε φέρε καὶ οὐλήνη,
νὰ κ' ἡ Σούτσου κ' ἡ Βελλήνη,
πῶς μ' ἄρεσι, Περικλή,
κ' ἡ πρωτοβγαλιη Λαγκιλή.
Μὰ ποῦ νὰβλεπες, Σαγάρι,
καὶ τὴν Ρούθρου Κανακάρη,
κανακάρια κοπέλα καὶ σὲ χάραις ἤλιενθ',
ποῦγιε τῆς Βασιλίσσης ἐπιστοίτρια κ' αὐτή.

Βλέπω καὶ τὴν Θεοδόχη, τὴν μεγάλη τὴν κυρία,
ποῦ με κυριῶν οὐτσόσις ἔλγε τόση φασαρία.
'Στὴν Βασιλίσσα μ' ἀπὸσά
μῆαν κ' ἄλλην οὐνιστῆ,
κ' ἄκουσι: παρακαλῶ
μὲ μιλίας βλοκίσις,
'πίστε καὶ τί καλὸ
καὶ γὰρ μὲ τῆς Βασιλίσσης.

Βλέπω κ' ἄλλη Περικηπίσσα, τὴν κυρία Καλλιμάχη,
κ' ἄρχισε νὰ γουγουριζέη τὸ κεφὸ μου τὸ στομάχι.
Ποῦ νὰ κόπταζες, καὶ μῆνε, καὶ τὴν κόρη τὴν Ἐδουκλειδῆ,
καὶ μὰ χάρι της Ζακύνθου, τὴν ματριά Χριστοδουλιδῆ.
Πι κακὸ, τί σοῦτα φέρεται, κ' ἴσθ' ἡφοπαλάδου !...
μὲ τῆς δαδὸ γλυκειά της κόρας ἦλθε κ' ἡ Χατζηλαζάρου.

"Ας πηδοῦμε νύκτα 'μέρα, κ' ὅς με βάζουμε μαρτζία,
Περικίετο μου κλαυθάρη,
κ' εἶδα τὴν Νικολοπούλου τὴν Ἐλένη με γαλάζια
καὶ 'θμηθήθηνα τὸν Πάρι.

Τρέχουν δίαν τὰ ποδάρια, λὲς καὶ νῆχουσε καροῦλα...
πῶς μ' ἄρσει κ' ἡ Μαροῦλα...
Π. — Μὰ κ' ἔμῃνα τὰ μαροῦλα.

Φ. — Κ' ἄλλη Περικηπίσσα κινῶ, Τὸν δὲ Τσιζὲ καλεῖται,
περίοσσημα Περικηπισσῶν 'σὸ κρότος ἀπειλείται.
Παρόση κ' ὁ Διάδοχος, ὁ νέος Κωνσταντίνος,
κ' ὅλο μετ' ἡς ἐπισημίας ἔχουσε κ' ἐκεῖνος.

Κ' ἔγαλα τότε ἰγερά
μὲ σήγους χοροτάτους
νὰ μεγαλώση μὲ χάρι,
καὶ μ' ἰλους τοῦς σπαθάνους
τὰ πόρη τῶρα γρήγορα καὶ τὴν Μακεδονία,
πρὶν πάρουσι κάτω στὴ Σινηρὴ τὴν περιπνευμονία.

Π. — Εἶδες τῆς Μις τῆς Ἐλλοῖ ;
Φ. — Εἶδα τὰς θυγατέρας;
ποῦ διασημὸν Πρεσβετοῦ τῆς φίλης Ἐγγυλιτέρας.
Εἶδα γλυκεῖα σὰν ἀνατὰ καὶ τὴν Ἀναυιάδη,
μῆτε τὴν Μέρλιν ἰσημονῶ, μῆτε τὴν Φοσιιάδη,
μὰ δὲν ἔσχου καὶ μὰς Ἑλλάς ἐκεῖνο τὸ μαρτζι.

Π. — Ἄμμ' τὴν Ζλατάνου, Φασουλή, τὴν εἶδες τὴν Ἐλένη ;
Φ. — Τὴν εἶδα τὴν πρωτοβγαλιη, τὴν μαχαριτομῆνη,
μὰ καὶ στὴν κόρη της σιμὰ
βλέπω μετ' ἄλλο τὴν μαμμά.

Π. — Εἶδες καὶ τὸν πατέρα της ;
Φ. — Θὰ λὲς γὰρ τὸν Γρηγόρη,
τὸν εἶδα ποῦ καμάρωνε τὴν ζηλευτὴ τοῦ κόρη.

Κ' ἡ πότρα δὸς τὸν κ' ἔμπαζες καὶ ζέφυρος ἐφῶσα...
ποῦ νὰβλεπες μὲ τὰ λευκά καὶ τὴν κυρία Πίσσα,
καὶ τὴν Τρωκούνη δὲν ἔσχου, τοῦ Κόστα δηλονοῦ,
μὰ μῆαν νέαν κόμωσιαν...

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λὲς, ἰσπότη,
δὲν εἶδες τὴν κυρία Χι, τὴν χῆρα τὴν ὄραια,
ποῦ κάνει πάντα σὲ χοροῦς μετ' ἡν Πότρησις παρῆ ;
Φ. — Εἶδα μῆαν ἀρχαῖότητα, παλῆρὰ Καπνικαρέα.

Π. — Τὸδῆξιστον, βρέ Φασουλή, δὲν εἶδες ἄλλας χῆρας ;
Φ. — Παρόση κ' ἡ Βυλιέτα, τοῦ Βουλιεντοῦ τῆς Σύρας,
ποῦναι κ' αὐτοῦ Κοροδόνταρος ἀπὸ τοῦς ἀμειλιτοῦς
καὶ διορίζε κατ' αὐτὰς καὶ παῖδι δίχους ὀκτιους.

Πῶς κ' ἡ Σοφία μᾶρσοε, κόρη τοῦ Παππαδῆνη,
κ' ἔτρεξε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ δῶ τὴν Τριποδάνη.
Ποῦ καὶ τὴν Μάσσα νὰβλεπες, τοῦ Βιλάγκιλη τὴν κόρη,
ποῦ νὰβλεπες καὶ μὰ μισρῆ, ποῦ μοιζῆσι σὰν ἄγῶρα,
ποῦ νὰβλεπες, βρέ Περικλή, καὶ μὰ γερὰ Σιλβέστρα,

ματριάκα μου ἐνυσοῖδο καὶ ζωδιομαντότρα.
Κ' ἡ Διβεργότου μᾶρσοε, μὰ κ' ἡ Σαγαρμακῆ,
κ' ἀκούοι κατὲ στόμαχον πεινώτα νὰ βορτζῆ.

Π. — Γὰρ ποδογῶρους, Φασουλή, μοῦδες πολλὰ καὶ φτάνει.
Φ. — Μ' ὅλα σου τὰ γερμάματα σ' ἄρσει τὸ φρονιάνη.
'Αλλῶν ἀνρᾶν εἰς τὸ Σουπὲ νὰ πῶμε καὶ νὰ φᾶμε
καὶ νὰ περιφρονήσωμε τὸν κόσμο τὸν ἰσράμη.

Σαμπάνια φέρετε μὲ τὸ πῶ καὶ νὰ γενῶ κοιτοῦσι,
φέρετε μου τὰ σιμάματα, φέρετε μου τὸ μπουτσοῦμι.
Νὰ χοιρομέρι μπόλιου καὶ γάιου καὶ φίλετο,
βάλτε μου λίγο σὸ χάριτ καὶ γὰρ τὸν Περικίετο.
Ταλαίπωρο στομάχι μου τῶγιε καλὰ καὶ πίνε
πρὸς δόξαν τούτης τῆς γωνιάς,
καὶ τοῦτοῦ ὁ μαρτζε-πυνητῆς
ἀν' ἰσοῦσος συνδυασμοῦ ψευθῆς καὶ πλάνης εἶναι.

"Αλλῶν ἀνρᾶν, γὰρ τὸ χορὸ φταροῦσε τὸ πόδι...
Τῶκα καὶ ὄχουμ' ἐκλογαῖς μαζὶ μὲ τὸ Τριῶδι.
Τῶκα, μπουκιάλα πάρτε, πηροῦτα καὶ μαχαίρια,
σπᾶστε πᾶτα, βρέ παῖδι, καὶ μὲ τὰ δαδὸ σας χῆρα.

Τὰ σπῆτὴ τὰ Βασιλικὰ
νὰ γίνουσε θυσία...
τέταινα μακροῦσα γαλιὰ
'μῆρὸς στὴν ἀθανασία ;

Καθεῖς γενναῖος εἰς φανῆ, καὶ θάλασ' ὅς τὰ κνήνη,
ὁ Βασιλῆς νᾶναι καλὰ κ' αὐτοῦ τὰ ξαναρτεῖναι.

Εἶπ' αὐτὰ, καὶ μ' ἄλλα βᾶββα
εἰβάλα κ' ἐγὼ στὰ πόδια,
καὶ σοῦ φέρω Περικίετο, πόδι γάιου, νότας μπουῦ,
κ' ἔλα νὰ περιδρομῆσῃς...

Π. — Καὶ τοῦ χρόνου, βρέ τσερῶτη.